

[Handelsministeren.]

udløber loven. Men regeringen har jo allerede sagt, at vi er parat til under den kommende udvalgsbehandling at drøfte, om man kan lade en anden ordning gælde, således at de 3 dyrtidsportioner ikke vækkes til live igen. Det er blevet sagt, og det er vel rigtigt, at det er en vanskelighed for næste års overenskomstforhandlinger, at til 1. marts næste år kommer disse midlertidigt aflyste portioner til live igen. Men jeg vil da gerne spørge: vil den vanskelighed i grunden være mindre, hvis disse tre portioner allerede blev udbetalt nu til marts? Så ville de jo også indgå i det grundlag, man til næste forår skulle forhandle på, og oven i købet ville der så være risiko for, at der ville blive udløst en ekstra portion til september udover hvad der bliver, hvis regeringsforslaget gennemføres.

Jeg tror, man må se i øjnene, at hvad enten man gør det ene eller det andet, og i høj grad hvis man bare lader tingene gå, som de selv vil, så vil overenskomstsituationen i den kommende vinter nødvendigvis blive vanskelig, nødvendigvis blive vanskelig. Det vil den blive, hvis vi styrer ind i en vis arbejdsløshed, fordi vi ikke har den fornødne kontrol med udviklingen. Det vil den blive, hvis vi bare lader pris- og lønudviklingen gå sin gang med den risiko, det indebærer for konkurrenceevne og beskæftigelse.

Flere ordførere har været inde på, at dyrtidstillægget skulle betales over skatter, som i sidste instans for en væsentlig del blev betalt af lønmodtagerne selv. Det gav hr. Kjeld Olesen anledning til at sige, at regeringens forslag var et stort illusionsnummer.

Hertil mener jeg der er to ting at sige. Den første er, at vi givet kan nøjes med færre skatter, hvis vi holder igen på omkostningsstigningen. Jo mere hele løn- og omkostningsniveauet og dermed prisniveauet derimod stiger, desto strammere må vi gøre finanspolitikken, og jeg vil da gerne stille det spørgsmål, om man alvorligt mener, at højere skatter ville være en bedre løsning end det, regeringen foreslår, for så vil jeg gerne sige, at det tror jeg ikke befolkningen mener.

Det andet, jeg vil sige, er: hvem tror man egentlig der betaler dyrtidsportionerne? Man tror vel ikke, at de sådan hentes ud

af den blå luft? Man tror formentlig heller ikke, at de bare hentes op af arbejdsgivernes lomme? Nej, sandheden er jo, at de i det store og hele også betales af lønmodtagerne, for de betales af befolkningen som helhed som forbrugere derved, at priserne stiger på grund af disse lønstigninger.

I den forbindelse må man så tilføje, at vi ganske vist i de sidste 10-15 år har forsøgt at lave et virkeligt illusionsnummer her i landet, nemlig det, at vi har overvæltet en del af lønstigningerne på udlandet ved at køre med de årlige underskud på betalingsbalancen, men det er jo, som alle ved, noget, der kun gælder en vis tid. En skønne dag skal gælden betales med renter, og det kan komme på et meget ubelejligt tidspunkt, hvis der pludselig kommer en krise i det internationale betalingsmaskineri. Vi må da oprigtigt håbe, at det ikke sker i 1974, hvor der lægges en ekstra byrde på adskillige milliarder kroner på befolkningen på grund af højere oliepriser.

Jeg må sige, jeg synes, at tiden nu er sådan, at vi burde lade alle illusionsnumre fare og se i øjnene, at den reale velstand, vi kan få, må vi i det store og hele selv betale, selv skabe gennem vores indsats. Vi fik sidste år et tilskud på 3 mia kr. fra EF's forbrugere af danske landbrugsvarer. I år får vi så til gengæld en byrde udefra på måske 5 mia kr. på grund af de højere oliepriser.

Men bortset fra den slags forskydninger fra det ene år til det andet er kendsgerningen, at det er os selv, der må skabe den realindkomst, vi skal leve af, vi får ikke tingene betalt af andre end os selv. Der er to ting, det gælder om i 1974. Det er for det første at sørge for, at denne realindkomst bliver så stor som muligt ved at holde produktion og beskæftigelse i gang, og det kræver, at vi undgår, at de prisstigninger, der kommer ind over os udefra, sætter en vældig bølge af indenlandske løn- og prisstigninger i gang. For det andet gælder det om, at vi bliver enige om at sikre en rimelig fordeling af de goder, der står til rådighed.

Det er disse to mål, regeringens politik sigter mod. Vi er, som statsministeren har sagt, rede til forhandling, ikke blot om enkeltheder, men også om hele det kompleks af problemer og forslag, der ligger foran os.

Hvad vi derimod ikke er parat til, er at